

Arrest

nr. 118 782 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VALKIERS, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen, wijzigen en zelfs tegenspreken van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene en allerm minst ernstige beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers huidige uitleg dat "het onderzoek (...) nog lopende" was, "doch er" door de Bengaalse overheid "kennelijk geen bezwaar" werd "gemaakt tegen het gegeven dat" hij "het land verliet" valt niet te rijmen met zijn eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal dat hij reeds in 2010 werd veroordeeld in een rechtszaak, met name die van 20 augustus 2009, en dat hij nadien in 2011 van zijn autoriteiten een 'clearance card' kreeg als toelating om het land te verlaten. Dat verzoeker zo'n kaart kreeg van de Bengaalse autoriteiten waarmee hij het land kon/mocht verlaten, is, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, niet aannemelijk of geloofwaardig indien hij werkelijk door hen zou worden gezocht.

Verzoekers bewering thans in zijn verzoekschrift "dat hij weldegelijk tweemaal werd gearresteerd" staat volledig haaks op de laatste versie die hij op het Commissariaat-generaal gaf omtrent het aantal arrestaties die hij beweerdelijk zou hebben ondergaan. Immers, verzoeker verklaarde aan de commissaris-generaal, toen deze hem confronteerde met het feit dat zijn uitleg één keer te zijn gearresteerd indruiste tegen zijn verklaring eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken tweemaal te zijn gearresteerd, dat hij slechts éénmaal werd gearresteerd en dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken fout was geweest en/omdat hij daar vaak heeft gelogen.

Verzoeker liet tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken één van de twee rechtszaken die tegen hem zouden zijn aangespannen geheel onvermeld. Zijn huidige verklaring hiervoor, waarmee hij de uitleg herhaalt die hij hiervoor aan de commissaris-generaal gaf, dat de zaak die hij wel ter sprake bracht de hoofdzaak is, biedt, net als zijn bewering dat hij uiterst summier zijn verhaal diende kenbaar te maken, geen verklaring, noch rechtvaardiging voor het totaal onvermeld laten van een dergelijk essentieel element in zijn relaas. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135).

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven. De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoeker verzuimde om tijdens zijn verblijf eerder in Italië asiel aan te vragen, hoewel hij hiertoe de mogelijkheid had. Betreffende zijn uitleg dat hij in eerste instantie geen informatie had over de asielprocedure in Europa, wijst de Raad erop dat van een persoon die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en met bekwame spoed een asielaanvraag indient. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Hij toont niet aan, noch maakt aannemelijk in Italië (ernstige) inspanningen te hebben geleverd om zich te informeren naar mogelijke bescherming.

Van iemand die, zoals verzoeker, verklaart erg betrokken te zijn geweest bij en een functie te hebben bekleed binnen een bepaalde partij en omwille van zijn lidmaatschap van en engagement voor die partij vervolging te vrez en, kan en mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de volledige naam van die partij correct kent, wat in casu niet het geval is, gelet op de vaststelling dat verzoeker foutief aangaf dat "BNP" voor Bangladesh National Party zou staan, terwijl dit (in werkelijkheid) de afkorting is van Bangladesh Nationalist Party. Het door verzoeker neergelegde attest bevat naast de juiste naam van de

partij foutief de vermelding 'Bangladesh Nationalized Party' en verzoeker heeft hiervoor geen (afdoende) verklaring. Dit document heeft dan ook geen bewijswaarde.

Verzoeker gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de

vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2014, formuleert zij geen concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking gestelde gronden. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 7 februari 2014 niets toe voegen heeft, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS